

Найденовъ.

Доведохъ юнаци ти си.

(*Влиза Илиевъ*).

Илиевъ.

И мои ти са на мѣста та си. Помози Богъ, другари.

Съзаклятници ти.

Добрѣ дошълъ.

Единъ отъ съзаклятници ти.

Илиевъ, да се прѣгърнемъ. Една распря за ниви...

Илиевъ.

Што! иди ти на умъ за распрята ни. Да бъде така. Да удушимъ въ цѣлувки ти си въспоминанията на распрята. Нѣмаме вече мнѣния. Не бихъ ти я простилъ, ако можеше да стане пачавра за единъ хвърлей. Нъ и за това я не бива.

(*Прѣгърнати се*).

Желѣзковъ, (като влиза).

Здравѣйте, другари.

Съзаклятници ти.

Добрѣ дошълъ.

Желѣзковъ.

Азъ побъркахъ пътътъ, и Богъ знае дали нѣмаше опште да се луткамъ, ако не бѣхте зели грижа да се обиколите отъ всякадѣ съ часовой.

Съзаклятници ти.

Часовой!

Желѣзковъ.

Какво има удивително въ това! Тъкмо шѣхъ да згаза одного — прѣстори ми се на камтъкъ — каплица та го издаде за негова честъ.

Недѣлковичъ.

Дѣ ги видѣ часовой ти!

Единъ съзаклятникъ.

Това е не възможно.

Желѣзковъ.

Не са далече отъ насъ. Повървете петъ минути и опште срѣшнатете петима. Азъ срѣштнахъ трима. На двамата не искахъ да кашлятъ за да позная, че имамъ